31/10/2020

Заупокојена архијерејска литургија у Цетињском манастиру поводом упокојења Митрополита Амфилохија: Свједок васкрсења

Данас, на празник Светог апостола и јеванђелиста Луке и Светог Петра Цетињског Чудотворца у Цетињском манастиру је поводом упокојења Архиепископа цетињског Митрополита црногорско-приморског Амфилохија служена Света заупокојена архијерејска литургија.

Чинодејствовали су господа епископи: будимљанско-никшићки и администратор Митрополије црногорско-приморске Јоаникије, рашко-призренски и косовско-метохијски Теодосије, захумско-херцеговачки и приморски Димитрије, викарни диоклијски Методије и умировљени Владика Атанасије Јевтић, уз саслужење многобројног свештенства и свештеномонаштва уз молитвено учешће вјерног народа, међу којим је био и манадатар за састав нове црногорске Владе проф. др Здравко Кривокапић.

У литургијској бесједи након читања Јеванђеља бесједио је умировљени

Владика Атанасије Јевтић, који је казао да је Митрополит Амфилохије, који му је брат од дјетињства, са којим је живио, служио и монаховао, свједок васкрсења:

“Прије неколико дана, долазећи са Косова, посјетио сам Митрополита у болници, он је затражио да га исповиједим, а ја сам затражио да он мене исповиједи, и тако смо се међусобно један другом исповиједили, опростили. Очигледно да је он предосјећао и зато је хтио да се исповиједи. Он је био спреман за пут, али браћо и сестре и драга децо, сав пут његов је био пут Христа. Рођен је на Христов дан рођења, зато је понио његово име Ристо и носио га је, а свети оци тако и кажу да је циљ хришћанског живота да прођемо све стадијуме Христовога живота и он је то учинио.”

Како је казао Преосвећни владика Атанасије Митрополит је био свједок васкрсења Христовога и то је његов живот:

“Показује се да је он већ био спреман за то, предосјећао је очигледно и има још других доказа, али ово што је мени рекао да се исповиједим јер идем Богу на Суд и тако је урадио. Нека му је благословен пут којим иде, и душа и тијело, и захвалност. Исто тако захвалност нашем Светом Луки Јеванђелисту и Светом Петру Митрополиту Чудотворцу Цетињскоме што су га узели данас у његову дружбу и тако ћемо имати троструки празник да славимо. Радјумо се васкрсењу, он је свједок васкрсења!”

На крају Свете службе Божије, поводом данашњих празника, пререзан је и славски колач а потом одслужен и помен Митрополиту Амфилохију.

Обраћајући се великом броју сабраних који су се у молитвеној тишини поклањали одру Митрополита Амфилохија, Владика Теодосије је казао да на данашњи празник у овој свештеној обитељи, поред одра нашега оца и брата саслужитеља, учитеља Светога нашег Митрополита и архиепископа Амфилохија, можемо да заблагодаримо Богу и кажемо “слава Богу за све, слава Богу на Његовом промислу, слава Богу на његовом дару да смо у нашем времену имали оваквог јерарха, пастира, учитеља и оца који нас је учио не само ријечју, него животом и примјером”.

“Његово Јеванђеље било је љубав Божија коју је сијао свуда око себе. Ту љубав сви смо осјећали цијелим својим бићем и та љубав је досезала до свих крајева ове земље. Нема народа, нема душе коју он није загрлио својом љубављу, Христовом љубављу. Господ му је даровао оно што је највеће у животу, а то је да љуби Христом све, сву твар, сваког човјека. Бринуо је о

свакоме, васпитавао, учио и нарочито ми који долазимо за нашег распетога КиМ, можемо то да посвједочиимо”, казао је, између осталог, у својој бесједи Владика Теодосије.

У 13 часова земни остатаци Митрополита Амфилохија из Цетињског манастира биће свечано испраћени за Подгорицу, гдје ће бити молитвено дочекани у 14 часова у Саборни храм Христовог Васкрсења.

У Храму ће бити све до недјеље, 1. новембра, када ће се служити Света архијерејска заупокојена литургија којом ће началствовати Његова светост Патријарх Иринеј са више архијереја наше и других помјесних Цркава. Након Литургије биће служено опијело и обављена сахрана. Блаженопочивши Митрополит Амфилохије, по својој сопственој жељи, биће сахрањен у крипти Саборног храма у Подгорици у гробу који је припремљен за његовог живота.

****

Бесједа Владика Атанасије Јевтић:

“У име Оца и Сина и Светога Духа!

Христос Васкрсе – Ваистину васкрсе!

Чули смо Јеванђеље – Благовијест Господњу о васкрсењу, данас је троструки празник који свједочи да смо дјеца васкрсења, како је говорио нови подвижник провославни кога је знао и блаженопочивши Митрополит Георгије Витковић из Билећа, а подвижник на стубу манастира Светог Пантелејмона гдје је замонашен на Св. Саву. И били смо са о. Георгијем и њега слушали, он је увијек говорио: *Ми смо дјеца васкрсења*, а тако је Свети Серафим Саровски говорио: *Христос васкрсе, радости моја*! То му је био поздрав и ја вас поздрављам тим поздравом.

Прије неколико дана, долазећи са Косова, посјетио сам Митрополита у болници, он је затражио да га исповиједим, а ја сам затражио да он мене исповиједи, и тако смо се међусобно један другом исповиједили, опростили. Очигледно да је он предосјећао и зато је хтио да се исповиједи. Он је био спреман за пут, али браћо и сестре и драга децо, сав пут његов је био пут Христа.

Рођен је на Христов дан рођења, зато је понио његово име Ристо и носио га је, а свети оци тако и кажу да је циљ хришћанског живота да прођемо све стадијуме Христовога живота и он је то учинио. Зато и данас је Јеванђелист

Лука, кога празнујемо и који га је такође позвао себи јер је и он био јеванђелист, проповједник, носилац и остваритељ Јеванђеља Христа Бога. Био је благовјесник својим животом, својом службом, својом жртвом за народ свој – Христовим стадом, својим блаженим уснућем. Исто је тако био архипастир следујући архипастира Христа и зато је био архипастир овдје као насљедник Светога и великога архипастира Петра Цетињскога Чудотворца. Он га је и позвао данас да заједно у рају прослављају са Луком Јеванђеље и архипастирствовање.

Брат ми је од дјетињства из Богословије, раних младих година, и живјели смо и служили, и монаховали, молили се, богословствовали колико нам је Бог дао ради отворености срца нашега и просвјетљења ума нашега. Ако Бог да, видјеће се то кад изађу његова дјела, а ја сам донио писма која му је писао отац Јустин и он њему. Требало је да их донесем, али су изашла касно и ја сам их синоћ положио у ковчег, нек иде са њима, он их зна, а може их заједно са оцем Јустином у Царству небеском читати.

Много га је волио отац Јустин, наш нови светитељ, али је и он следовао као што је следовао и другима, рецимо о. Пајсију Светогорцу великом подвижнику, са којим је провео годину дана на растојању у једној келији од 50м у центру Кареје и од њега се много чему научио. Слушали смо синоћ његову ријеч гдје обећава да ће објавити та своја сјећања на поуке оца Пајсија, великог Малоазијца, подвижника и молитвеника и живога чудотворца. Познавао је он и друге, оца Амфилохија Патмовскога. И кад је дошао послије студија у Риму, ради језика и науке, а не ради римокатоличке лажне извитоперене вјере, он је једноставно учио науке и зато је знао много језика, њемачки, енглески, француски, италијански, грчки. И кад је дошао у Грчку отишао је код о. Амфилохија на Патмос и јавио оцу Јустину да се монаши са радошћу. Јустин је рекао: *Ево ја сада преводим Житије Светога Амфилохија и епископа иконијскога из срца Мале Азије, узми његово име поготову кад имаш пред собом старца Амфилохија.* И он је то послушао.

Амфилохије значи борац на два фронта, или са два одреда. Он се борио за свој народ, за његово спасење, за његову душу, али за његово тијело и у тој борби је побиједио, а сам је пао као чиста жртва, јер се истрошио и његов људски организам, иако знам да је био врло крепак, али тако је Бог хтио. Узео га и ево га пред нама, и нека му је, оно што смо пјевали, блажен пут којим иде душа Његова јер се припреми њему мјесто покоја у овој светој, напаћеној, страдалној земљи светих Петровића, светих мученика од Косова до Ловћена и до краја васељене, до наших Пребиловаца до Јасеновца. Послао је једног од

својих добрих ученика за епископа јасеновачкога, оца Јована, послао је монахиње да му помажу, чујем да су дошли, добродошли. Послао је из Острога монахе да попуне манастире, као што је Ораховица у Сјеверној Славонији. Свугдје је слао помоћ и нама у Херцеговини је помогао јер је у важним данима по смрти блаженопочившег нашег Митрополита Владислава, он једно вријеме управљао и он ме је послије увео и устоличио. Хвала му што је старином Херцеговац јер Херцеговина је досезала до Мораче и Милешева. Ја сам га дирао: *Ти си у ствари Херцеговац.* А то је била највећа српска земља која цио свијет насели а себе не расели, зато сам га тако звао из љубави и захвалности.

Дјецо, он је свједок васкрсења Христовога и то је његов живот и показује се да је он већ био спреман за то, предосјећао је очигледно и има још других доказа, али ово што је мени рекао да се исповиједим јер идем Богу на Суд и тако је урадио.

Нека му је благословен пут којим иде, и душа и тијело, и захвалност. Исто тако захвалност нашем Светом Луки Јеванђелисту и Светом Петру Митрополиту Чудотворцу Цетињскоме што су га узели данас у његову дружбу и тако ћемо имати троструки празник да славимо. Већ су му монаси, односно богослови у Призрену, одслужили помен и испјевали тропар који су ми послали. Ако је неко видио слике како је изгледао на починку у болници, његов лик је већ личио на о. Јустина кад је био у ковчегу. Личио је на њега и на Светога Амфилохија, и на Светога Саву, и Светога Петра, и Светога Василија Острошкога и Тврдошкога.

Нека му је, понављам, блажен пут којим иде и нека му је блажен покој. Радовићима, браћи, сестрама, рођацима, и дивном и славном покојном Ћири, кога је о. Јустин такође много волио, нека Господ да утјеху, нарочито потомству. Радјумо се васкрсењу, он је свједок васкрсења!

Христос Васкрсе – Ваистину васкрсе!”

Бесједа владике Теодосија

“У име Оца и Сина и Светога Духа!

Сабрани данас овдје сви у овој свештеној обитељи на данашњи празник Светог апостола и јеванђелиста Луке и Светих Петра Првог и Другог Цетињског, поред одра нашега оца и брата саслужитеља, учитеља Светога нашег Митрополита и Архиепископа Амфилохија, можемо да заблагодаримо Богу, да кажемо слава Богу за све, слава Богу на његовом промислу. Слава

Богу на његовом дару да смо у нашем времену имали оваквог јерарха, пастира, учитеља и оца који нас је учио не само речју, него животом и примјером.

Његово Јеванђеље било је љубав Божија коју је сијао свуда око себе. Ту љубав сви смо осјећали цијелим својим бићем и та љубав је досезала до свих крајева ове земље. Нема народа, нема душе коју он није загрлио својом љубављу, Христовом љубављу. Господ му је даровао оно што је највеће у животу, а то је да љуби Христом све, сву твар, сваког човјека. Бринуо је о свакоме, васпитавао, учио и нарочито ми који долазимо за нашег распетога Косова и Метохије, можемо то да посвједочиимо. Сестре из манастира Пећке патријаршије, са сузама су ми рекле: ,,*Не би нас данас било овдје да није било нашег оца, Митрополита Амфилохија*. Не би било ни нас у Дечанима, ни у Грачаници, ни у Призрену, ни у Девичу, ни у многим другим светињама да није он, жртвујући себе, у најтеже вријеме био са нама и зато га данас сви молитвено испраћамо из овог пролазног живота у онај непролазни.

Све су наше молтве данас са сузама упрте Господу да га Господ прими у ред Светих и да буде близу Њега коме је служио цио свој живот. И нисмо изгубили оца и архијереја, добили смо светитеља, који ће са неба још више да бди, да нас поучава и да нас чува. Једна од монахиња једног од манастира на Косову рекла је: *Он је свој подвиг завршио и зато га је Господ и позвао.* И ми оци, браћа архијереји, браћо и сестре, монаси и монахиње, да и ми мислимо на свој живот и свој подвиг, препуштени вољи Божијој, Господ ће нас водити кроз овај живот. Не требамо много да бринемо, једино треба да бринемо о томе да љубимо Бога и да љубимо једни друге, а све остало ће Господ уредити како је то било и са нашим Митрополитом, тако и са свима нама.

И благодарност Богу што данас на данашњи празник и славу овог манастира и Цетињске богословије нико нас други није сабрао него наш добри Митрополит. Његовим молитвама да се данас више него икад молимо Богу и за њега и за род наш овдје у Црној Гори и свим српским земљама, за све страдалне широм свијета који страдају на Голготи Христа ради. Да се молимо Господу да молитвама свих светих из рода нашега, а сада њима прибројаног и нашег Митрополита Амфилохија, да нас заштити, да нас укријепи да нас научи како да ми живимо, како да ми прослављамо Бога животом својим, ријечју и дјелом.

Нека је вјечни покој нашем добром оцу и учитељу. Нисмо остали сирочићи, имамо оца на небу и хвала Богу. Треба да се радујемо што смо га имали и што ће он од данас имати више слободе пред Господом гдје ће молитвено да нас

заступа и заштити. Нека је блажен пут којим данас иде његова душа, да буде близу патријарха Аврама, близу пророка и боговидца Мојсија, јер како су они некада у свом роду били патријарси, учитељи, судије, вође свога народа, тако смо и ми имали ту благодат и радост да имамо оваквог вођу душа наших, оваквог Патријарха душа наших и оца који нас је обликовао, који нас је извео на пут и да ходимо његовим путем и да творимо дјела која је он чинио Господу, како би се сви спасили и наслиједили Царство небеско.

Амин!”

— mitropolija.com